

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 53.

31te december 1893.

19de aarg.

En farefuld stilling

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Slutning.)

Presten besøgte hende under hendes sygdom og talte saa kjærlig, han kunde, til hende for om muligt at faa hende til at fatte et andet sind. Men han opvakte der ved blot hendes forbitrelse. „Jeg forstaar ikke, hvad presten vil med denne bodsprædiken“, sagde hun. „Til kjøbmanden, som bedrog os for pengene, var det godt, om han snakkede, saa det forsløg. Men jeg troede, at jeg var god nok, som jeg var. Saalænge jeg kunde gaa ude, har jeg aldrig forsømt gudstjenesten om søndagene eller mine daglige bønner i hjemmet; jeg har i mit hele liv ikke gjort andet end arbeidet og sparet og været et mønster paa den største af alle dyder for en husmoder, i huslighed. Ikke et menneske i verden skal kunne sige noget ondt om mig, og ingen fattig skal kunne paastaa, at han er gaaet tomhændet bort fra min dør. Jeg skalde have lyst til at vide, hvorledes man kunde være anderledes. Jeg havde virkelig tænkt, at pastoren havde anseet mig for en af de frommeste og hæderligste personer i hele prestegjeldet.“

Presten talte nu end mere alvorlig til hende og søgte at vise hende, hvorledes hun sammenblandede prisværdig sparsommelighed og den forstrækkeligste mammontjeneste, hvortil hun havde været hensalden. Han talte til hende om hendes vrede og uhjærlighed og hendes flette oplyselse mod svigersforældrene, som hun formelig havde tvunget til at reise. Men hans tale var forgjæves.

Hun lod ikke engang den nidjære prest faa tale ud; hun begyndte at hyle og strige: „Jeg er dog det uhykkeligste menneske paa jorden“, sagde hun, „alle behandler mig slet; men at min egen sjælsfjænder skalde være saadan mod mig, havde jeg aldrig tænkt. Jeg

har dog aldrig gjort ham noget ondt, saa han skalde have grund til at nære uvilje mod mig og anse mig for at være et saa daarligt menneske.“

Den brave prest tog bedrøvet hat og stot og gik sin vei.

„Ak“, sagde han, „hvor vanstelig dog et menneske, hvis hjerte hænger ved det jordiske, kan faa synet opladt for det himmelske. Med nogle udenadlærte skriftord tror man at kunne stille Gud tilfreds, og med nogle henslængte smuler af sin overslod at slippe for sine pligter mod sine medmennesker. Og samtidig forbliver ens hjerte altid det samme, ja man anser endog i sin forblindelse sine laster for at være dyder.“

Bondekonen maatte endnu udstaa mange haarde lidelser. Hun hostede hele nætterne igjennem; i sin gjerrighed undte hun sig ikke en draabe vin eller en ste styrkende suppe, og under al sin lidelse havde hun ingen sand trøst, ingen kraft til taalmodighed eller til at bøje sig under Guds vilje. Den fromme prest anvendte al mulig mjsie for at bringe hende paa bedre veie. Bistof blev hun sine sidste levedage noget roligere og mere forsonlig; men han tvilte paa, om der virkelig var steet nogen sand forandring med hende. Til sidst døde hun i sine bedste leveaar som et sørgeligt offer for sin gjerrighed, og som et talende eksempel paa, at de timelige goder ikke altid gjør mennesket lykkelig, men endog undertiden kan have den modsatte følge.

20. Endnu en sørgelig historie.

Den grevelige familie havde taget Marie med til hovedstaden. En morgen kom en prest med snehvidt haar op til grevens bolig, hvor han lod sig føre ind til Marie og sagde, at han havde et erende til hende. En meget ihj person, der var sin ende nær, ønskede før sin død at tale med hende og troede ellers ikke at kunne dø rolig. Hvem vedkommende var, vilde Marie selv se.

Marie blev meget forundret over denne anmodning og spurgte grevinden, hvad hun skalde gjøre. Grevinden vidste, at presten var en meget from og forstandig mand, og sagde, at hun skalde følge med ham. Efter prestens ønske blev ogsaa gamle Anton med.

Marie maatte gaa med langt, indtil hun naaede frem til en af byens fjerneste udkanter, hvor de til sidst stansede foran et uselt hus i en trang sidegade. Her maatte de opad fem trapper, hvoraf de to sidste var saa mørke,

smale og strøbelige, at Marie følte sig rent bange tilmode. Til sidst aabnede presten en dør, som blot var flaaet sammen af ughvlede bord. Marie traadte ind i et tagkammer, som ikke kunde være uslere. Det lille vindu, hvorigjennem lyset sparsomt trængte ind, var tilklinet med papir; en elendig seng og en itubrukken stol var hele bohavet. Men endnu elendigere var den syge, som laa i sengen, at se til. Marie syntes, at det næsten var blot en benrangel, som begyndte at røre paa sig og tale med rullende stemme og strække sin skinnagre haand imod hende. Hun følte en skjælvende over hele sit legeme. Af det stakkars menneskes ord forstod hun saa meget, at det var Zette — hin pige, som engang havde tjent paa slottet i Gitsburg, og som dengang havde blomstret skjøn som en rose.

Den ullykkelige havde faaet vide, at Marie var kommen sammen med grevens til byen, og havde ladet hende hente for at bede hende om tilgivelse for historien med ringen. Sit navn har hun ikke villet nævne, da hun var bange for, at isaafald Marie af had mod hende ikke vilde komme. Den smhjertede Marie brast ud i en strøm af taarer og forsikrede, at hun forlængst havde tilgivet hende altsammen, og at hun nu følte den inderligste, smerteligste medlidenhed med hende.

Stakkars Zette! Allerede medens hun tjente hos den grevelige familie var hun i hovedstaden kommen i slet selskab, og senere havde hun ødelagt sit unge liv i lystighed og udsvævelser, og saa var hun kastet paa sygeleiet. Sine klæder, som var alt, hvad hun eiede, da hun blev syg, havde hun maattet sælge for mindre end tiendeparten af, hvad hun havde givet for dem, og maatte nu ligge der og dø i den dybeste elendighed, forladt af alle dem, som engang havde kaldt sig hendes venner. Alt dette beklendte hun grædende for Marie.

„Alt“, sagde hun, „jeg er en stor syndende. Jeg har fortjent, at det skulde gaa mig saa. Jeg glemte Gud, vilde ikke høre paa sandheden og brød mig ikke om min samvittigheds stemme; jeg elskede blot pynt og smiger og fornøielse, og det blev begyndelsen til al denne elendighed.“ — „O“, udbrød hun med hæs stemme, „naar blot ikke i den anden verden en endnu større elendighed venter mig. Dog nu da du, ædle Marie, som jeg har krænkert saa dybt, har tilgivet mig, haaber jeg ogsaa, at Gud vil skjænke mig sin tilgivelse.“

Marie vendte sorgfuld og bedrøvet hjem; hun var saa greben af forskædelse og medlidenhed, at hun ikke var istand til at spise til

middag. Den sørgelige skikkelse stod stadig for hendes pine, den ulykkelige stemme lød altid for hendes øren. Hun maatte atter og atter gjentage for sig selv: „Denne ulykkelige skikkelse — var engang Zette, den skjønne Zette!“ Hun bad grevinden om at hjælpe den ulykkelige; der blev hentet læge til hende og sendt hende mad og andet. Men efter endnu en tids lidelse døde Zette blot tre og tyve aar gammel.

21. En glædelig historie.

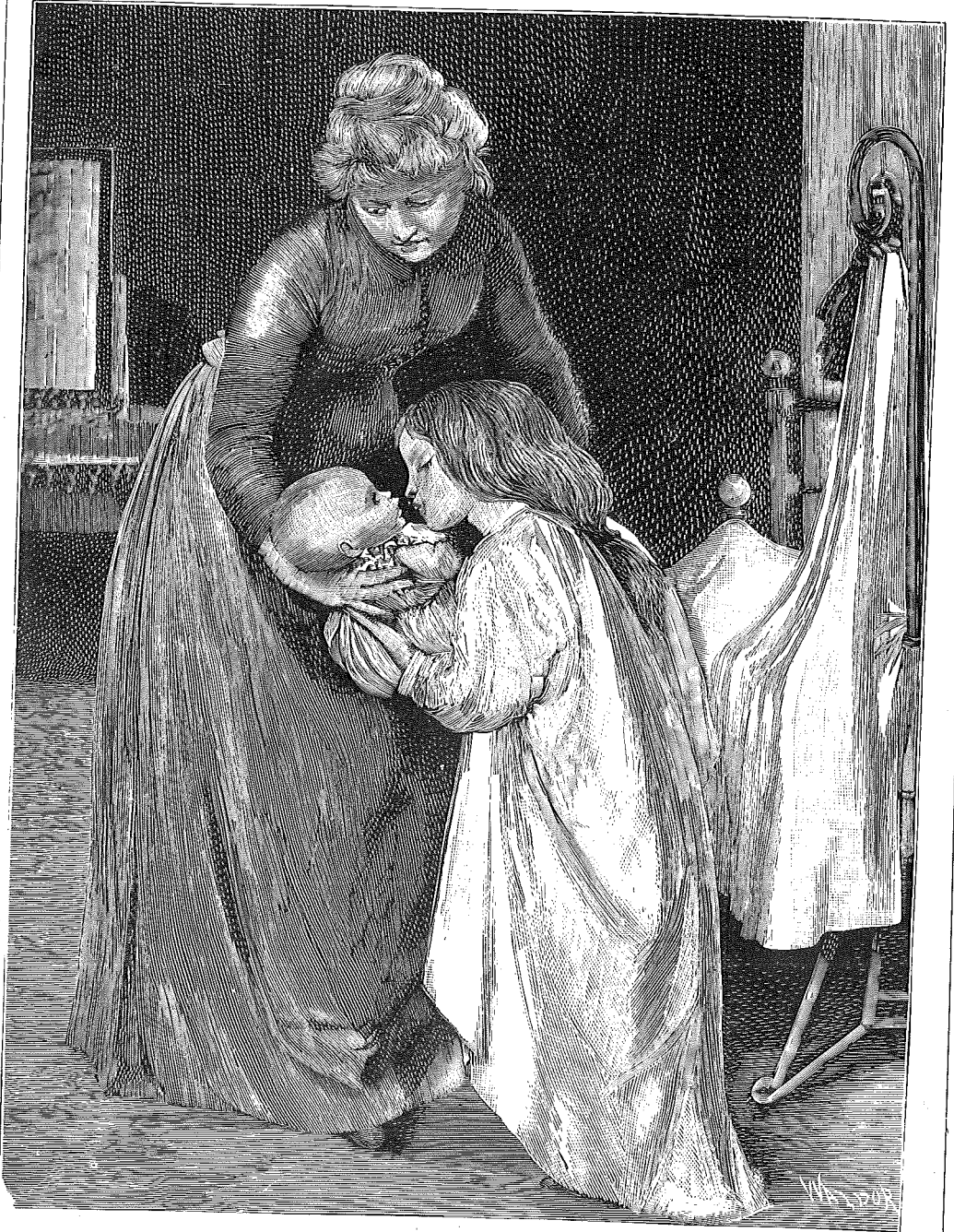
Den følgende vaar, da naturen atter havde isørt sig sin grønne dragt, og alt stod i blomst, reiste greven med sin hustru og datter til Gitsburg. Ogsaa Marie var med og fik undervejs som sedvanlig plads i vognen ved siden af frøken Amalie. Da reiseelskabet om aftenen nærmede sig Gitsburg, og Marie saa den nedgaaende sol kaste sit skjær over kirketaarnet, det gamle slot og sin faders hus, følte hun sig underlig tilmode.

„Alt“, sagde hun, „dengang jeg forlod Gitsburg sidst, anede jeg ikke, at jeg skulde vende tilbage i saadan lykke og ære. Hvor underlig dog Gud forstaar at styre alt, og hvor god han er!“

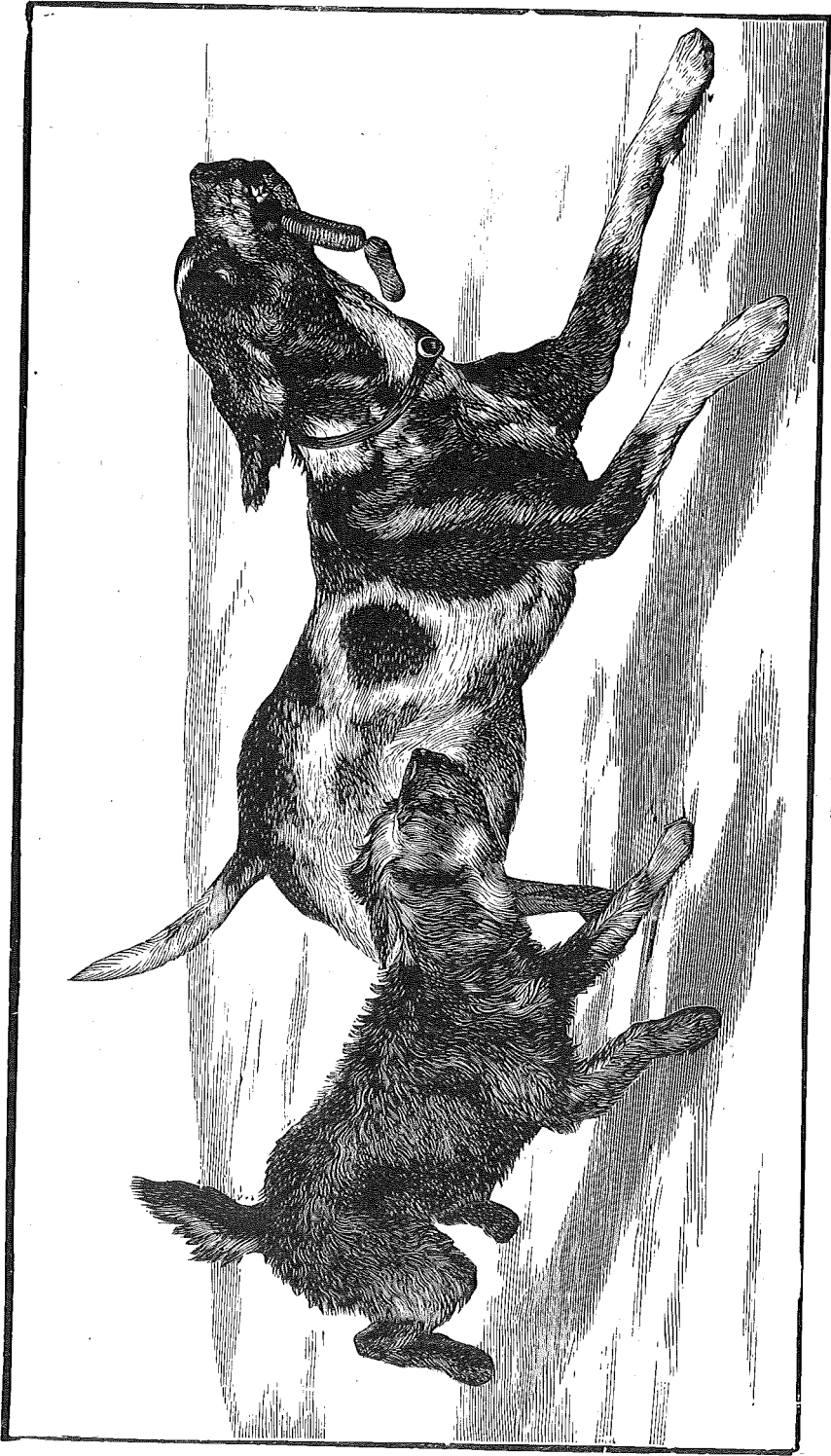
Da grevens vogn stansede foran slotsdøren, stod husets folk samlede for at hilse sit herfskab velkommen. Ogsaa Marie fik de hjerteligste velkomsthilsener, alle viste sin glæde over at se hende igjen og ønskede hende tillykke med, at hendes uskyldighed var kommen for dagens lys. Den gamle lensmand greb med faderlig hjertelighed hendes haand, bad hende i alles nærværelse om tilgivelse, takkede greven og grevinden fordi de saa ædelmodig søgte at gjøre den tilspøiede uret god igjen, og forsikrede, at han selv, der havde mest skyld for det skede, vilde gjøre alt, hvad han kunde for at betale den gjæld, hvori han stod til Marie.

Den næste dag stod Marie tidlig op; den deilige maimorgen lod hende ikke ligge længe, lykkelig ilede hun hen til sit gamle hjem og den kjære have. Undervejs mødte hun ikke andet end venlige ansigter, og da hun naaede hen til hoveddøren, kom den gamle bonde fra Granth, hos hvem hun engang havde faaet en saa venlig modtagelse, imod hende sammen med sin kone; de viste den største glæde ved at se hende igjen og fortalte om, hvilket lykkeligt og tilfreds liv, de her levede.

„Engang“, sagde bonden, „da J var uden noget hjem, lod vi eder saa bo under vort tag, og nu da vi paa en maade er jagne

Godnat til lille broder.

En hjaalen pølse.

ud af vort hjem, har du paa vore gamle dage skaffet os denne hyggelige bolig."

Marie gik ind i huset. Dagligstuen, hvor hun saa ofte havde siddet sammen med sin far, vakte vemodige erindringer hos hende. Hun vandrede om i haven. Hvert træ, som faderen havde plantet, hilste hun som en gammel ven; hun satte sig i løvstuen, hvor hun havde tilbragt saa mangen lykkelig stund med faderen, og naar hun lod sit blik fare om i haven, som han havde anlagt og dyrket i sit ansigts sveb, var det, som om hun saa ham for sine øine staa og gaa der.

Senere kom Marie hvert aar til Gikburg, hvor hun gjerne opholdt sig nogle uger sammen med Amalie, æret og elsket af alle. Det var lykkelige dage. En morgen sad hun sammen med Amalie og gjorde istand en kjole. Da traadte aldeles uventet lensmanden ind. Stjont det var hverdag, var han isørt sin søndagspuks. Amalie og Marie saa paa hinanden, forundrede over, hvad dette skulde betyde. Han hilste først ærbødigt paa frøken Amalie og sagde derpaa, at han havde et vigtigt erende til jomfru Marie.

Hans søn Frederik, saa begyndte han henvendt til Marie, som bistod ham i hans gerning, og som skulde blive hans efterfølger, havde igaar aabenbaret for ham, at han elskede Marie og vilde prise sig lykkelig, om hun kunde blive hans hustru. Som en brav søn havde han ikke villet tale til hende, førend han havde faaet sin faders samtykke. Denne havde sønnen med glæde faaet, og nu var han kommen for paa Frederiks vegne at anholde om Marias haand. Han haabede, at Marie ikke nærede nogen uvilje mod sønnen paa grund af den uret, som faderen af feiltagelse paa grund af for stor tjenesteiver havde tilføjet hende, og at det ikke maatte bringe hende til at svare nei til hans begjering.

Han taug og ventede paa, at Marie skulde give et svar.

Marie var i høieste grad forbauset. Hun vidste ikke straks, hvad hun skulde svare, og rødmede gang paa gang. Frederik var en sjelden brav ung mand. Han havde med hæder tilendebragt sine studier ved universitetet, havde ført et ulasteligt liv og var en baade smuk og elskværdig yngling. Han havde nogle gange truffet sammen med Marie i slottes have og havde vist hende megen opmærksomhed.

Marie havde anet, at han syntes godt om hende, og havde ogsaa sagt til sig selv, at hun visselig vilde blive lykkelig ved hans side. Men hun havde ikke opret disse tanker videre

rum. Hun var besvæden og var ræd for, at det vilde være et altfor godt parti, til at hun kunde tænke paa det; hun vogtede sig derfor for at give rum i sit hjerte for en tilbøielighed, som sandsynligvis blot vilde tjene til at forstyrre hendes sindro, og derfor havde hun senere omhyggelig undgaaet at træffe sammen med Frederik i den grevelige have. Stjont altsaa nu dette egteskabstilbud var overensstemmende med hendes hemmelige ønsker, kunde hun umulig svare paa stedet. Med jomfrulig ærbarhed og rødmende kinder svarede hun, at hun var kleven overrasket ved det ærefulde egteskabstilbud, men at hun maatte bede at saa nogen tid til at betænke sig, saa at hun først kunde raadføre sig med greven og grevinden, der var traadt i faders og moders sted for hende.

Dette var nok for den kloge lensmand, og han fjernede sig meget fornøiet. Han vilde ikke paa, at greven og hans frue vilde synes godt om denne forbindelse, og gik straks til dem. De blev begge fornøiede. Greven svarede: „De bringer os i sandhed et glædeligt budskab. Min hustru og jeg har mere end en gang talt sammen om, at Deres fortræffelige søn og den ellselige Marie maatte passe godt for hinanden. Men vi har vogtet os for at nævne et ord derom til nogen. Vi var rædde for, at man skulde betragte vort ønske som en befaling, og i egteskabsfager er alt, som har det mindste spor af tvang, os rent imod. — Nu er det os en saa meget større glæde, at vore ønsker kan gaa i opfyldelse uden nogen medvirkning fra vor side.“

Grevinden begyndte snart at tale om forberedelserne til brylluppet, som naturligtvis skulde staa paa slottet. „Se, se“, sagde hun, nu kan Marie komme til at bære ringen som brudering. Hvem skulde have tænkt det. Man aftalte ogsaa, at man skulde spørge presten i Gikburg, om han havde noget imod, at den kjære prest, som Marie havde lært at holde saa af under faderens sygdom paa Granth, forrettede vielsen. „Det vil blive en uventet glæde for bruden“, sagde grevinden, „og den ædle prest, som har vist saadan deltagelse i hendes tunge dage, vil glæde sig over at kunne være vidne til hendes Lykke.“

Bryllupsdagen var en af de festligste dage, man nogengang havde haft i Gikburg. Hele den grevelige familie reiste til den bestemte tid til kirken, hvor en utallig mængde menesker var komne sammen; ingen, som ikke nødvendigvis maatte det, blev siddende hjemme den dag. Amalie ledsagede sin veninde til kirken, og med en frans af hvide og røde roser

og isørt en violblaa kjole stod Marie der med et ansigt, som blomstrede mere yndig end alle roserne, og med bestedent nedslaaede øine som en engel ved siden af sin smukke, slanke brudgom. Alles øine var rettede paa hende.

Den værdige prest holdt en vakker tale. Han skildrede fortelig brudens og hendes salige faders merkelige historie og prisede Guds naadige forsyn. Han formanede de tilstede værende forældre til at give sine børn en god opdragelse, at indgyde dem ærefrygt for Gud, hjærlighed til det gode og afsty for det onde; en god opdragelse var den bedste arv, de kunde efterlade dem. Derefter lagde han ungdommen paa hjerte at leve fromt, ære sine forældre og bevare den ungdommelige renhed og uskyld og i alle ting komme Herrens vilje ihu og lade den være bestemmende frem gennem livet.

Bryllupsmaaltidet, som holdtes i den store sal paa det grevelige slot, var meget prægigt. Men midt paa det store bord havde til almindelig glæde den fra Mariens liv saa kjendte blomsterkurv faaet plads. Amalie havde fyldt den med de smukkeste blomster, hun kunde finde, og sat den der.

„Det var“, sagde den gamle prest, som havde forrettet vielsen, „en skøn, hjærlig tanke at pryde bryllupsbordet med denne blomsterkurv. En saadan kurv, fyldt med blomster, er altid et vakker slyn; men denne blomsterkurv staar her paa dette bord som et særligt bevis paa det guddommelige forsyn; thi Gud har benyttet den til saa forunderlig at styre brudens livs skjæbne og til nu tilslut at berede os alle denne glædeslund. Jeg tænker den fromme brud vil gjemme denne kurv som en familieføstbarhed og aldrig betragte den uden med jølselsen af den inderligste taknemmelighed mod Gud. Sid endnu mange lykkelige familiefester maa give anledning til at fylde den med blomster; ja gid denne kurv om femti aar atter maa smykke dette egtepar's bryllupsbord.“

22. Jakobs gravstøtte.

Den mindestøtte paa gamle Jakobs grav, som Amalie havde lovet Marie, var imidlertid ogsaa bleven særdig. Den var meget pen, af hvid marmor med forgyldt indskrift. Indskriften indeholdt foruden den gamle gartner og kurvomagers navn, stilling og alder disse Herrens ord: „Jeg er opstønbelsen og livet; hvo som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve.“ Nedenunder disse ord var

der udgraveret et billede af den blomsterkurv, som Gud havde benyttet til at redde Marie af hendes elendighed ved faderens grav. Amalie havde, efterat Marie først havde fyldt kurven med blomster, aftegnet den og sendt den vellykkede tegning til kunstneren. Under blomsterkurven stod endnu disse ord af den hellige skrift: „Al menneskets herlighed er som græssets blomst; græsset visner, og dets blomst falder af; men Herrens ord bliver evindeligt.“ Og øverst paa gravstøtten var der et forgyldt kors.

Den fjære gamle prest lod mindestøtten sætte over graven, og den tog sig ret smukt ud i skyggen af de mørke grantrær; og naar saa rosenbusken paa graven begyndte at grønnes og prydes med halvt eller helt udsprungne roser, og uden at dække den gyldne indskrift bøjede sig mod det blændende hvide marmor, kunde man vanskelig se noget mere smukt. Gravstøtten var den smukkeste prydbelse paa den lille landskirkegaard og steds største selværdighed. Hver gang nogen fremmed besøgte presten, maatte han tage dem med sig derud, og da pleide han altid at fortælle dem blomsterkurvens historie, og sjelden forlod nogen graven uden at være dybt greben ved hans fortælling.

Hvad mennesker har udrettet, kan mennesker igjen udrette.

Bønnen er troens sprog, og hvo, der uden tro fremsøger ord eller foretager handlinger, han har talk og arbeidet forgjæves.—[F. v. Meyer.

Bønnen er et uovervindeligt vaaben, et vaaben, som Vorherre har givet os, og som alle helvedes porte ikke skal formaa noget imod.—[F. Lytken.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

For at opmuntre til forstudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890, eller 1891 eller 1892 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1894. Dette udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,

Decorah, Iowa.

En vond okse.

[Med billede.]

Der er stor forfættelse i gaden. „En vond okse“ raabes der fra alle kanter, og folk flygter rundt om forfættet sin vei, medens det kraftige dyr under voldsom brølen og med hovedet mod marken løber afsted og truer med at støde sine horn i den første, den træffer paa.

Lille Anna er midt paa gaden og aner ingen fare, da hun pludselig hører de høie raab bag sig. Hun vender sig om og faar øie paa det vrede dyr ikke langt borte. Angst skynder hun sig afsted, medens folk med forfættelse staar og ser paa, hvorledes det vil gaa. Der var desværre liden udsigt til, at hun skulde undgaa dyrets skarpe horn. Nu er det næsten lige ind paa hende. Da rives hun i sidste øieblik rast tilside, og oksen styrter forbi. Det var hendes skolekammerat Henrik, som har haart mod og aandsnærværelse nok til at redde den stakkels pige, medens alle andre har tabt fatningen.

Anna er reddet; men oksen styrter videre i vilbt løb og stanser ikke, før en kugle har strakt den livløs til jorden.

En stor seværdighed!

„Kom ind, mine damer og herrer,“ blev der raabt udenfor en bod paa en markedsplads, „her er en stor seværdighed at se. Jeg vil vise eder en ting, som ingen af eder nogengang har seet, og som aldrig nogen i fremtiden vil faa se!“

Folk strømmede i store skarer ind i boden.

Manden traadte frem og holdt i veivet en almindelig — nød.

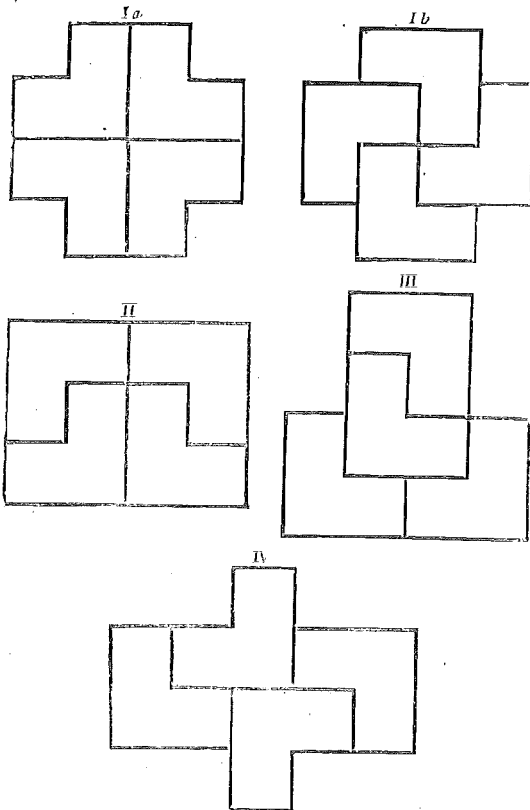
Han knækkede den og viste frem kjerne.

„Tør nogen af mine damer og herrer paastaa, at de nogengang før har seet denne kjerne?“

„Nei,“ var det enstemmige svar.

„Nu vel! Heller ikke skal nogen i fremtiden komme til at se den,“ lovede spaasmageren og spiste nødden op.

Opøsning paa hovedbrud i nr. 51.

Bogstavgaade.

11 8 8 9 og 3 5 8 8 7 bruges til at ty med. 3 5 4 og 10 11 er to 3 8 9 1 3 2 5 er en fugl, 8 9 4 11 et længdemaal. 6 2 3 5 4 findes mange af mellem de norske fjelde. Det hele er et ord paa elleve bogstaver og navnet paa et norsk dalføre.

x.